

A téli túra

Mikor megérkeztünk a pályaudvarra, már mindenki izgatottan várta a kirándulást. A vonattal körülbelül másfél-két órát utaztunk, majd Mezőkövesden megálltunk, és vártuk a buszt, amely szinte a szállás előtt rakott le minket. Tehát megérkeztünk. A szálláson a háztulajdonosok vártak minket, majd megmutatták, hogy hol fogunk aludni. Felmentünk az emeletre, ahol az ágyaink voltak, majd mindenki elfoglalta azt az ágyat, amelyik neki tetszett, és lepakoltunk. Az első nap délutánján elmentünk egy focipályára, amelyen nagyon sok hó volt, ezért nem tudtunk rajta játszani. Ez nem volt baj, mivel volt egy elég meredek hegyoldal, amin három csuszkával csúsztunk le váltakozva. Majd mikor már mindenki nagyon fázott, hazaindultunk, hogy megegyük a „Greschik Gergely és csapata” által készített milánói makarónit, ami egyébként nagyon jól sikerült. Majd miután mindenki lefürdött, elkezdtünk játszani egy olyan játékot, amelyet még nem ismert senki. Ennek Piarista Activity volt a neve, melyben három forduló van. A játék úgy kezdődött, hogy fejenként kaptunk öt-öt kis papírt, és azokra mindenki írhatott egy-egy szót, amelynek ismertnek kellett volna lennie számunkra, de persze ez sajnos nem teljesült, mert voltak ilyen szavak: Sejt-Nukleotid; Termonukleáris-bomba; Torlósugaras-hajtómű; kondenzátor; Ruther-megosztó, és ehhez hasonlók. Az összes szót beletettük egy viszonylag nagy sapkába, összehajtva. Négy csapatra volt osztva az egész társaság, és mindig egy-egy ember kiment a csapatokból, hogy húzzon egy cetlit, és körülírja. Miután lezajlott ez az első forduló, imádkoztunk, fogat mostunk, és lefeküdtünk aludni. Másnap reggel az egyik csapat hétkor kelt, hogy be tudjon vásárolni az esti paprikás-krumplira, a többinek pedig fél nyolkor kellett felébrednie. Mindezek után lementünk reggelizni, ésszendvicset csinálni magunknak, hogy felkészüljünk az aznapi túrára. Majd elkészültek a szendvicsek, és elindultunk kirándulni Ódor-várba a körülbelül ötven centis hóban. Mindenki nagyon élvezte a túrát, mindaddig, míg egy nagy emelkedőhöz nem értünk. Sikeresen leküzdöttük a hegyoldalt, majd ott megálltunk pihenni másfél percig, és reménykedtünk, hogy a további út lefelé vezet majd. Kiderült, hogy mégsem le, hanem inkább fel mentük. Nagyon élveztük annak ellenére, hogy egy kissé meredek volt a kaptató, mert elég sok hó volt, amit beleszórhattunk egymás nyakába. Húsz-huszonöt perc múlva meg is érkeztünk Ódor várába, ahol a csapatok eloszthattak egy-egy csokit egymás között. Lementünk a várból egy fatákolmányhoz, ahol elővettük az általunk készített szendvicseket. Ehhez természetesen le kellett vennünk a kesztyűt, ami borzasztó érzés volt számunkra, mert körülbelül -12 fok volt, és mindenkinek lefagyott a keze, miközben ettünk. Néhányan hó-várat építettek, a többiek pedig csak fáztak. Tovább kirándultunk, és elérkeztünk a várva várt lejtőhöz, amin négy és fél méteres léptekkel rohantunk le. Onnantól már csak vízszintes úton gyalogoltunk háromnegyed órát, majd hazaérkeztünk, és attól kezdve szabadidőnk volt, melyben Jáki Tomi bűvészkedett az osztálynak, amit mindannyian ámulva néztünk. Eltelt másfél-két óra, és máris hozzákezdünk a Piarista Activity második fordulójához, aminek az volt a szabálya, hogy a kártyát, amit kihúzzunk, csak egy szóval lehetett körülírni. Ez szintén izgalmas volt, és sokat nevtünk rajta. Ezután vacsorát főztünk, melyet „Kapolcsi-Szabó Levente és csapata” készített, ami nagyon jóra sikerült. Vacsora után összeültünk, és ugyanazokkal a szavakkal játszottuk végig a Piarista Activity harmadik fordulóját is. Ennek a lényege pedig a mutogatás volt. Ezt is nagyon élveztük. Mindezek után már eléggé fáradt volt az egész társaság, ezért egy rövid imával befejezve a napot, lefeküdtünk aludni. Harmadnap

reggel az egyik csapat fél hétkor kelt, szintén azért, hogy bevásároljon, és a többitpedig hétkor ébresztette Kiss Gergely és Molnár Lehel tanár úr. Bepakoltunk mindent a táskánkba, és mindenki lement reggelizni. Aznap is elkészítettük a szendvicseinket, majd kártyáztunk és akasztófáztunk. Ezek után már nem volt sok hátra, hogy elinduljunk, mert még ki kellett takarítani a házat. Kész is voltunk vele tíz-tizenöt perc alatt, s ezután a busz felé gyalogoltunk. Bogácsig utaztunk, majd ott megálltunk a termál-fürdőnél. Erről azt kell tudni, hogy szabadtéri, és körülbelül negyvenhárom fokos a víz. Két medence volt, az egyik melegebb, mint a másik. A csak harminchat fokos vizű medencében versenyeket rendeztünk, melynek csoki volt a nyereménye. Azon vetélkedtünk, hogyki bírja tovább a víz alatt egy levegővel, ezt Balatoni Szilárd nyerte, és azon is, hogy ki úszik a leggyorsabban. Ezt Haraszi Lehel nyerte. Kijöttünk a medencéből, és átöltöztünk, hogy elérjük a buszt és a vonatot. A busszal elérkeztünk Mezőkövesdre, ahol vártuk a vonatot. Meg is érkezett rövid időn belül, két óra múlva hazaérkeztünk. Lezártuk az első közös osztálykirándulásunkat sok szép közös élménnyel gazdagodva.

Kapolcsi-Szabó Levente